

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 524/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Olosom, M. R. Štefánika 71, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 CoZm 4/2013 z 30. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2013 elektronickými prostriedkami doručená sťažnosť podpísaná zaručeným elektronickým podpisom M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoZm 4/2013 z 30. októbra 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako odporca v konaní o vydanie zmenkového platobného rozkazu na sumu 36 877,31 € s príslušenstvom vedenom na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 Zm 13/2011. Okresný súd v uvedenej veci vydal zmenkový platobný rozkaz 27. apríla 2011. Proti zmenkovému platobnému odporu podal sťažovateľ včas odpor, na základe ktorého okresný súd rozsudkom sp. zn. 19 CbZm 4/2011 z 2. marca 2012 (ďalej len „rozsudok“) zrušil zmenkový platobný rozkaz a žalobcovi uložil nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 2 220 € a trovy právneho zastúpenia v sume 1013,98 € v konaní o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu. Žalobca včas podaným odvolaním napadol výrok rozsudku o náhrade trov konania a navrhol, aby súd rozhodol o trovách konania tak, že náhradu trov prvostupňového konania sťažovateľovi neprizná a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom neprizná, s poukazom na to, že sťažovateľ ako odporca v konaní si nesplnil svoju oznamovaciu povinnosť v zmysle § 478 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej „Obchodný zákonník“), keď žalobcovi neoznámil skutočnosť, že obchodná spoločnosť MIPA TRADE, s. r. o., kúpila časť podniku sťažovateľa (sťažovateľ neoznámil zmenu v osobe dlžníka, preukázal skutočný predaj podniku až o šesť mesiacov po podaní námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu), a tým zaviniť, že konanie sa viedlo proti sťažovateľovi, pretože žalobca sa nedozvedel o zmene v osobe dlžníka. Žalobca poukazoval aj na skutočnosť, že sťažovateľ v čase podania návrhu na začatie konania bol stále zmenkovým dlžníkom a k zmene došlo až následne v priebehu konania. Žalobca sa v odvolaní domáhal aplikácie § 150 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej

len „OSP“). Žalobca ďalej poukazoval aj na to, že sťažovateľ pri prvom úkone, ktorý mu patril, ktorým boli námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu, riadne nepreukázal ním tvrdenú skutočnosť o nedostatku pasívnej legitímácie v spore, tento listinný dôkaz – zmluvu o predaji podniku z 28. februára 2011 predložil súdu až následne v novembri 2011. Krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co Zm 7/2012 z 27. septembra 2012 zrušil výrok rozsudku o náhrade trov konania a v odôvodnení svojho rozhodnutia prikázal okresnému súdu skúmať, či ne/boli splnené podmienky na aplikáciu ustanovenia § 150 OSP. Okresný súd opätovne rozhodoval o trovách konania a uznesením sp. zn. 19 CbZm 4/2011 zo 7. marca 2013, ktorým zaviazal opäť žalobcu zaplatiť sťažovateľovi trovy konania v sume 2 220 € a trovy právneho zastúpenia v sume 1 013,98 € v konaní o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu a trovy odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia v sume 257,42 €, keďže podľa názoru okresného súdu neboli splnené podmienky na aplikáciu § 150 OSP. Žalobca proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal odvolanie. Krajský súd napadnutým uznesením zmenil výrok okresného súdu o povinnosti náhrady trov konania tak, že sťažovateľovi náhradu trov súdneho konania nepriznáva a druhým výrokom rozhodol, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho označených práv, pretože *„záver krajského súdu o dôvodnosti aplikácie ust. § 150 ods. 1 O. s. p. je nesprávny, svojvoľný a v neposlednom rade neudržateľný a poškodzujúci moju osobu ako drobného živnostníka“*. Sťažovateľ tvrdí, že *„skutkové závery vyslovené krajským súdom sú v zjavnom rozpore s obsahom spisu ako aj čiastkovými zisteniami súdu z jednotlivých vykonaných dôkazov. Relevantné písomné dôkazy súd plne opomenul a ignoroval, čo je neprípustné. Odôvodnenie uznesenia neobstoí, je zmätočné, argumentačne neudržateľné, vnútorne protirečivé a v nesúlade s ustanoveniami právnych predpisov.“* V tejto súvislosti sťažovateľ bližšie konkretizuje a uvádza, že žalobcovi riadne oznámil predaj podniku poštovou zásielkou.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v takomto znení:

„1. Základné právo sťažovateľa M. P. na súdnu na inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd, základné právo na spravodlivý súdny proces zarucenne podľa l. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo podľa l. 37 ods. 2 Listiny, základné právo na vlastníctvo podľa l. 20 ústavy a základné právo na majetok podľa l. 1 ods. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dņa 06.06.2013 uznesením Krajského súdu v ilине sp. zn. 14 CoZm 4/2013 zo dņa 30.10.2013 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v ilине sp. zn. 14 CoZm 4/2013 zo dņa 30.10.2013 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v ilине na dalšie konanie.

3. Krajský súd v ilине je povinný uhradiť sťažovateľovi M. P. do tridsať dní od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške 340,89 EUR (slovom tri stoštyridsať eur osemdesiatdevať centov) na účet advokáta JUDr. Martina Olosa...“

II.

ústavný súd rozhoduje podľa l. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo pravnickych osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlasenna spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

ústavný súd navrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, i nie sú dôvody na odmietnutie navrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde moze ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania navrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, navrhy, ktoré nemajú nalezitosti predpísané zákonom, neprípustné navrhy alebo navrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

1. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého uznesenia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Námietku sťažovateľa týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu uvedená v odôvodnení napadnutého uznesenia je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým uznesením krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade bola potrebná aplikácie § 150 OSP. Miera interpretácie dotknutého ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vo väzbe na rozhodujúce skutočnosti prípadu je adekvátne a rešpektujúca predmetnú právnu úpravu. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom uznesení krajského súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že skutkové závery krajského súdu sú v rozpore s obsahom súdneho spisu a relevantné písomné dôkazy boli opomenuté, tak k tomuto tvrdeniu sťažovateľa ústavný súd uvádza, že táto argumentácia je vágna, neuchopiteľná, pretože nie je ani konkretizovaná ani podložená jedným konkrétnym dôkazom, a preto nie je ani overiteľná ani preukázateľná. Samotná táto skutočnosť je postačujúca na to, aby ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v tejto časti ako takej práve pre nedostatočnú právnu a skutkovú argumentáciu týkajúcu sa porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pre úplnosť ústavný súd k jedinému konkrétnemu skutkovému tvrdeniu sťažovateľa, že predaj podniku riadne oznámil poštovou zásielkou žalobcovi, dodáva, že toto tvrdenie sťažovateľa je nielen ničím nepodloženým tvrdením, ale aj priamo odporujúcim tvrdením odôvodneniu napadnutého uznesenia krajského súdu, kde krajský súd v jeho relevantnej časti konštatuje, že žalobca sa reálne o predaji podniku dozvedel nie v čase podania námietok sťažovateľom proti zmenkovému platobnému rozkazu 6. mája 2011, ale až jeho preukázaním listinou doručenou okresnému súdu ako súčasť vyjadrenia sťažovateľa, ktorý doručil túto listinu

okresnému súdu až v novembri 2011. V tejto spojitosti ďalej krajský súd tiež uviedol, že pochybil aj okresný súd, ktorý s týmto závažným dôkazom ovplyvňujúcim rozhodnutie vo veci samej nepovažoval za potrebné oboznámiť žalobcu.

K samotnej úvahe krajského súdu o potrebe aplikácie § 150 pri ustálení povinnosti nahradiť trovy konania ústavný súd uvádza, že krajský súd v súlade s princípmi formálnej logiky rešpektujúc limity interpretácie zákonného ustanovenia § 150 OSP dospel na základe v konaní preukázaných skutočností k záveru o nutnosti aplikácie tohto ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktorú aj náležitým preskúmateľným spôsobom odôvodnil. V tomto smere ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, kde krajský súd uviedol skutkové okolnosti odôvodňujúce aplikáciu predmetného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, najmä skutočnosť, že žalobca v čase podania svojho návrhu ho podával správne a dôvodne proti sťažovateľovi ako zmenkovému dlžníkovi ako pasívne legitimovanej osobe, až v priebehu zmenkového konania došlo k predaju podniku sťažovateľa na obchodnú spoločnosť, kde jediným spoločníkom a konateľom je práve sťažovateľ, a táto skutočnosť nebola preukázaná pri podaní námietok proti zmenkovému rozkazu ako prvého úkonu sťažovateľa, ktorý mu v konaní pred všeobecným súdom patril, ale až následne. Žalobca nemal a nemohol mať vedomosť o predaji podniku do času preukázania nedostatku pasívnej legitimácie sťažovateľa v spore, a teda bez zavinenia žalobcu došlo k zmene zmenkového dlžníka, a to pre konanie sťažovateľa. Z uvedeného hľadiska by bolo nespravodlivé, ak by žalobca, ktorý dôvodne podal návrh a bez svojho zavinenia na základe konania sťažovateľa ako odporcu bol neúspešný v spore a bol zaviazaný na náhradu trov konania podľa úspešnosti v spore.

Ústavný súd považuje úvahu krajského súdu za plne rešpektujúcu princípy spravodlivosti, ako aj zákonnosti a konštatuje, že použitá miera interpretácie dotknutých právnych predpisov (§ 150 OSP) v napadnutom uznesení zohľadňuje jej zmysel a účel.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samotným napadnutým uznesením krajského súdu považujúc ho za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 37 ods. 2 listiny, ako aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu bez toho, aby argumentačne právne relevantným spôsobom odôvodnil svoje tvrdenie o porušení označených práv podľa listiny, ústavy a dodatkového protokolu.

Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje a samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd stabilne judikuje, že povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Uvedený nedostatok tejto časti sťažnosti má v okolnostiach posudzovaného prípadu za následok záver, že prípadná výzva adresovaná sťažovateľovi na doplnenie sťažnosti by totiž s ohľadom na uvedené mala za následok de facto podanie novej sťažnosti v tejto časti.

Pretože sťažnosť v predloženej podobe v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2014